

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Sidney Sheldon
BLOODLINE

Copyright © 1977 by Sidney Sheldon
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-733-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KRVNA VEZA

SIDNI ŠELDON

Prevela Jelena Vojvodić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Za Natali,
s ljubavlju

ZAHVALNOST

Iako ovo delo spada u fikciju, ambijenti su autentični, i želim da se zahvalim svima koji su tako nesebično doprineli mom istraživanju. Ako sam, prilikom prilagođavanja njihovih informacija potrebama romana, smatrao potrebnim da produžim ili skratim određene vremenske elemente, preuzimam za to potpunu odgovornost. Svoju najdublju zahvalnost izražavam:

Dr Margaret M. Makaron,
direktorki-saradnici medicinskog odseka
Okruza Los Anđelesa sa Univerziteta južne Kalifornije;

Dekanu Brejdiju, sa Farmaceutskog fakulteta Univerziteta južne Kalifornije;

Dr Gregoriju A. Tompsonu,
direktoru Centra za informisanje o lekovima
Okruza Los Anđelesa sa Univerziteta južne Kalifornije;

Dr Berndu V. Šulcu,
iz Centra za informisanje o lekovima
Okruza Los Anđelesa sa Univerziteta južne Kalifornije;

Sidni Šeldon

Dr Džudi Fleš

Ursu Jegiju, Hofman – La Roš i ko., d.o.o., Bazel;

Dr Ginteru Zibelu, Šering d.o.o., Berlin;

Odeljenjima za krivične istrage u Skotland jardu, Cirihi i Berlinu;

Čarlsu Volfordu, Sadebi Park Bernet, London;

i Džordži, koja sve ovo omogućava.

„Lekar treba pažljivo da pripremi
mešavinu krokodilskog izmeta,
mesa guštera, krvi slepog miša
i kamiljeg ispljuvka...“

(sa papirusa na kojem je 811 recepata što
su ih koristili Egipćani 1550. pre n. e.)

KNJIGA PRVA

1.

ISTANBUL.

SUBOTA, 5. SEPTEMBAR.

DESET SATI UVEČE.

Sedeo je sam u mraku, iza stola Hadžiba Kafira, zagledan kroz praš-njavi kancelarijski prozor, iako ništa nije video, u večne minarete Istanbula. On se u desetine svetskih prestonica osećao kao da je kod kuće, ali mu je Istanbul bio jedan od omiljenih gradova. Ne turistički Istanbul u Ulici Bejoglu, ili drečavi bar *Lalezab* u Hiltonu, već zabačena mesta za koja znaju samo muslimani: jaliye i mali bazari van sukova, i Teli Baba, groblje gde je sahranjen samo jedan čovek i gde ljudi dolaze da se pomole za njega.

U njegovom čekanju je bilo strpljenja lovca, spokojne mirnoće čoveka koji vlada svojim telom i emocijama. On je Velšanin, crno-manjast, zgodan kao i njegovi preci. Imao je crnu kosu, energično lice, i žive, inteligentne tamnoplave oči. Visok preko sto osamdeset centimetara, mršavog mišićavog tela, odavao je čoveka koji održava dobru fizičku kondiciju. Kancelariju su ispunjavali mirisi Hadžiba Kafira – njegovog odvratno slatkastog duvana, kisele turske kafe, kao i njegovog debelog, masnog tela. Ris Vilijams ih nije bio svestan. Razmišljao je o telefonskom pozivu koji je primio iz Šamonija pre jednog sata.

„... Užasna nesreća! Verujte mi, gospodine Vilijams, svi smo potreseni. Desilo se tako brzo da nije bilo nikakvih izgleda da ga spasu. Gospodin Rof je naprasno umro...“

Sem Rof, predsednik kompanije *Rof i sinovi*, druge po veličini farmaceutske firme u svetu, dinastije vredne više milijardi dolara, koja se protezala na celu Zemljinu kuglu. Bilo je nemoguće zamisliti da je Sem Rof mrtav. Oduvek je bio tako vitalan, tako pun životne energije, uvek u pokretu, čovek koji je živeo u avionima što su ga hitno prebacivali u fabrike i kancelarije kompanije razasute po celom svetu, gde je rešavao probleme sa kojima drugi nisu mogli da se nose, postavljao nove koncepcije, terao svakoga da radi više, da radi bolje. Premda je bio oženjen i otac jednog deteta, jedino ga je posao istinski zanimalo. Sem Rof je bio sjajan i izuzetan čovek. Ko bi njega mogao zameniti? Ko bi bio u stanju da vodi ogromnu imperiju što je ostala iza njega? Sem Rof nije izabrao zakonitog naslednika. Znači, nije planirao da umre u pedeset drugoj godini. Mislio je da će imati dovoljno vremena.

A sada je njegovo vreme isteklo.

Svetla u kancelariji su iznenada blesnula i Ris Vilijams je pogledao prema ulaznim vratima, trenutno zaslepljen.

„Gospodine Vilijams! Nisam znala da ovde ima nekoga.“

Bila je to Sofi, sekretarica iz firme, koju su dodeljivali Risu Vilijamsu kad god je bio u Istanbulu. Bila je Turkinja, imala je oko dvadeset pet godina, privlačno lice i gipko, čulno telo, koje obilato obećava. Risu je dala do znanja na istančan, starinski način da mu stoji na raspolaganju za kakva god hoće zadovoljstva i kad god ih poželi, ali on nije bio zainteresovan.

Ona mu se obrati: „Vratila sam se da završim neka pisma za gospodina Kafira“, pa polako dodade: „Možda mogu nešto da učinim za vas?“

Dok se približavala stolu, Ris je mogao da oseti mošusni miris divlje životinje u sezoni parenja.

„Gde je gospodin Kafir?“

Sofi žalosno odmahnu glavom. „Završio je za danas i otišao.“ Poravnala je prednju stranu haljine mekim dlanovima spretnih ruku. „Mogu li vam ikako pomoći?“ Oči su joj bile tamne i vlažne.

„Da“, reče Ris. „Nađite ga.“

Ona se namršti. „Nemam pojma gde bi mogao...“

„Pokušajte u *Karavan-saraju*, ili *Mramoru*.“ Verovatno će biti u onom prvom, gde je jedna ljubavnica Hadžiba Kafira radila kao trbušna plesačica. Mada nikada niste načisto kad je u pitanju Kafir, pomisli Ris. Mogao bi čak biti kod svoje žene.

Sofi se pravdala: „Pokušaću, ali bojim se da...“

„Objasnite mu da, ukoliko ne bude ovde za jedan sat, više nema posao.“

Izraz na njenom licu se promeni. „Videću šta mogu da učinim, gospodine Vilijams“, reče i pođe prema vratima.

„Isključite svetla.“

Nekako je bilo lakše sedeti u tami sa svojim mislima. Slika Sema Rofa mu se stalno nametala. Uspon na Monblan u ovo doba godine, početkom septembra, trebalo je da bude lak. Sem je i ranije pokušavao da se popne, ali su ga oluje sprečavale da stigne do vrha.

„Ovoga puta ću na vrhu postaviti zastavu kompanije“, obećao je Risu, šaleći se.

A onda taj telefonski poziv, maločas, dok se Ris odjavljivao iz hotela *Pera Palas*. Mogao je da čuje uzbuđeni glas na telefonu: „... Prelazili su preko glečera... Gospodin Rof je izgubio oslonac i njegov konopac se prekinuo... Pao je u ambis bez dna...“

Ris je zamišljao kako se Semovo telo razbija o surovi led, padajući nadole u ambis. Pokušao je da ne misli na tu scenu. To je već prošlost, a sada treba da brine o sadašnjosti. Trebalo je javiti članovima porodice Sema Rofa o njegovoj smrti, a oni su bili razasuti po raznim delovima sveta. Isto tako je bilo neophodno pripremiti obaveštenje za štampu. Vest će se raširiti kroz međunarodne finansijske

krugove kao udarni talas. Za kompaniju usred finansijske krize, poželjno je da udarac zbog smrti Sema Rofa bude što manji. To će biti Risov posao.

Ris Vilijams je prvi put sreo Sema Rofa pre devet godina. Ris, tada dvadesetpetogodišnjak, radio je kao šef prodaje u jednoj maloj farmaceutskoj firmi. Bio je izvanredan i inovativan, i kako se kompanija razvijala, njegov ugled je brzo rastao. Ponudili su mu posao u firmi *Rof i sinovi*, a kada je to odbio, Sem Rof je kupio kompaniju za koju je Ris radio i poslao po njega. Čak i sada je mogao da se seti neodoljive harizme Sema Rofa, koju je osetio pri njihovom prvom susretu.

„Vaše mesto je ovde u kompaniji *Rof i sinovi*“, obavestio ga je Sem Rof. „Zbog toga sam kupio tu staromodnu firmu u kojoj ste radili.“

Ris je bio istovremeno polaskan i razdražen. „A šta ako ne želim da ostanem?“

Sem Rof se nasmešio i rekao samouvereno: „Želećete da ostanete. Vi i ja imamo nešto zajedničko, Rise. Obojica smo ambiciozni. Želimo da posedujemo svet. Ja ću vam pokazati kako.“

Te reči su bile čarobne, obećana gozba za žestoku glad koja je gorela u mladiću, jer je znao nešto što Sem Rof ne zna, a to je da zapravo ne postoji Ris Vilijams. On je neko ko je nastao iz beznađa, siromaštva i očaja.

Ris se rodio u blizini ugljenokopa Gventa i Karmardena, crvenih dolina Velsa gde su slojevi peščara i naslage krečnjaka i uglja izbrazdali zelenu zemlju. Odrastao je u zemlji slavljenoj u pričama, gde su i sama imena poezija: Brekon i Peni Fen, Penderin, Glinkorvg i Maesteg. Bila je to zemlja legendi, gde je ugalj sakriven duboko u tlu nastao pre 280 miliona godina, gde je predeo nekada bio pokriven drvećem toliko gustim da je veverica mogla stići od Brekon Bikona do mora a da nikada ne dotakne tlo. A onda se desila industrijska revolucija i prekrasno zeleno drveće su posekle ćumurđije da bi nahranile nezasite vatre industrije gvožđa.

Dečak je rastao sa herojima drugačijeg vremena i drugačijeg sveta. Robert Farer, kojeg je na lomači spalila rimokatolička crkva jer nije želio da se zavetuje na celibat i napusti svoju ženu; kralj Havel Dobri, koji je u desetom veku u Velsu uveo zakonodavstvo; divlji ratnik Briken, koji je imao dvanaestoricu sinova i dvadeset četiri kćeri i koji je divljački ugušio sve napade na svoje kraljevstvo. Zemlja u kojoj je mladić odgajan bila je zemlja sa slavnom istorijom. Ali nije sve bilo slava. Risovi preci su bili rudari, svi odreda, i dečak je slušao priče o paklu koje su njegov otac i stričevi često pričali. Govorili su o užasnim vremenima kada nije bilo posla, kada su se bogati ugljenokopi Gventa i Karmardena zatvarali zbog ogorčenih bitaka između kompanija i rudara, a ovi bili poniženi siromaštvom što je razjedalo ambiciju i ponos, podrivalo čovekov duh i snagu i konačno ga nateralo da se preda.

Kada su rudnici otvoreni, nastupila je druga vrsta pakla. Većina članova Risove porodice je pomrla u rudnicima. Neki su stradali u utrobi zemlje, drugi su iskašljali svoja pocrnela pluća. Malo njih je doživelo trideset godina.

Ris je imao običaj da sluša svog oca i mlade stričeve, prerano ostarele, kako raspravljaju o prošlosti, odronima, sakaćenju i štrajkovima; kako razgovaraju o dobrim i o lošim vremenima, a dečaku su ona izgledala sva jednako loša. Pomisao da provede život u mraku zemlje užasavala ga je. Znao je da mora pobeći.

I, pobegao je od kuće kada je imao dvanaest godina. Napustio je doline sa ugljem i otišao na obalu, u zaliv Sali Reni i Levernok, kuda su hrlili bogati turisti. Dečak je izvršavao razne zadatke i ugađao svima: pomagao damama da se spuštaju niz strme litice do plaže, teglio teške izletničke korpe, vozio dvokolice u Penart i radio u zabavnom parku u zalivu Vitmor.

Iako samo nekoliko sati dalje od Risovog doma, u zalivu se život neizmerno razlikovao. Na ovom mestu je bio neki sasvim drugi svet. Ris Vilijams nikada nije mogao zamisliti da postoje tako lepi ljudi i tako divna raskošna odeća. Svaka žena mu je izgledala kao kraljica,

a muškarci su bili svi elegantni i prekrasni. To je svet kojem on želi da pripada, i nema ničega što neće učiniti da postane deo njega.

Do četrnaeste godine, Ris Vilijams je uštedeo dovoljno novca da plati prevoz do Londona. Prva tri dana je proveo šetajući po ogromnom gradu, gledajući netremice u sve, gladno upijajući neverovatne prizore, zvuke i mirise.

Prvo zaposlenje mu je bilo posao raznosiča u suknarskoj radnji. Tamo su radila dva službenika, obojica nadobudna stvorenja, i jedna službenica, zbog koje je mladom Velšaninu srce poigravalo svaki put kad bi je pogledao. Muškarci su postupali sa Risom onako kako su smatrali da treba postupati, kao sa smećem. Bio je neobična osoba. Oblačio se čudno, loše se ponašao i govorio nerazumljivim akcentom. Nisu čak mogli ni ime da mu izgovore. Oslovljavali su ga sa Rajs, Raj ili pak Rajz. „Izgovara se Ris“, stalno im je ponavljao.

Devojka, koja se zvala Gledis Simpkins, sažalila se na njega. Ona je sa tri drugarice delila maleni stan u Tutingu. Jednoga dana je dozvolila mladiću da je nakon posla otprati do kuće i pozvala ga na šolju čaja. Mladog Risa je obuzela nervoza. Mislio je da će ovo biti njegovo prvo seksualno iskustvo, ali kada je počeo da grli Gledis, ona se na trenutak zagledala u njega, a zatim se nasmejala. „Neću ti dati niš' od toga“, rekla je. „Al' ću ti dati nekoliko saveta. Ako želiš da napraviš neš' od sebe, nabavi pristojnu odeću, stekni bar neko obrazovanje i nauči da se pristojno ponašaš.“ Proučavala je mršavo, strasno mlado lice, zagledala se u Risove tamnoplave oči i nežno rekla: „Biće neš' od tebe kad odrasteš.“

Ako želiš da napraviš neš' od sebe... Tog trenutka mu je sinulo kakav bi trebalo da bude novi Ris Vilijams. Pravi Ris Vilijams je bio neobrazovani, neuki dečak bez porekla, bez vaspitanja, bez prošlosti, bez budućnosti. Ali imao je maštu, inteligenciju i vatrenu ambiciju. To je bilo dovoljno. Počeo je od onoga šta želi da bude, ko namerava da postane. Kada se pogledao u ogledalo, nije video nezgrapnog, prljavog

dečaka sa smešnim akcentom; njegova slika je bila ugladana, prijatna i odavala je nekoga ko je uspeo u životu. Malo-pomalo, Ris je počeo da prilagođava sebe slici koju je stvorio u svojoj mašti. Pohađao je večernju školu i provodio vikende po umetničkim galerijama. Posećivao je javne biblioteke i išao u pozorište, sedeo na galeriji proučavajući elegantnu odeću muškaraca u ložama. Štedeo je na hrani da bi jednom mesečno mogao da ode u dobar restoran gde je pažljivo kopirao manire ugladenih ljudi. Posmatrao je, učio i upijao. Bio je poput sunđera – brisao je prošlost, a upijao budućnost.

Samo za godinu Ris je naučio dovoljno da shvati kako je Gledis Simpkins, njegova princeza, prosta kokni devojka koja već ne zadovoljava njegov ukus. Napustio je suknarsku radnju i otišao da radi kao službenik u drogeriji koja je bila deo velikog lanca. Iako je imao jedva šesnaest godina, izgledao je starije. Razvio se i porastao. Žene su počele da obraćaju pažnju na njegovu tamnu velšku lepotu i brzi, laskavi jezik. Začas je postigao uspeh u prodavnici. Žene kupci bi čekale na Risa da ih baš on usluži. Oblačio se dobro, govorio ispravno i bio svestan toga da je prešao dugačak put od Gventa i Karmardena. Ali kada bi se pogledao u ogledalu, još nije bio zadovoljan. Put koji je nameravao da pređe i dalje je bio pred njim.

U roku od dve godine, Ris Vilijams je postao poslovođa prodavnice u kojoj je radio. Okružni direktor lanca rekao mu je: „Ovo je samo početak, Vilijams. Radi vredno i jednog dana ćeš biti nadzornik bar pet-šest prodavnica.“

Ris se skoro glasno nasmejao. Da poveruje da bi to mogao biti vrhunac nečije ambicije! Ris je nastavio da se školuje. Studirao je poslovnu administraciju, marketing i privredno pravo. Uvek je želeo više. Njegova slika u ogledalu, to jest ono što je želeo da bude, nalazila se na vrhu lestvice i on je osećao da je još uvek na dnu. Njegova prilika za napredovanje stigla je kad je jednoga dana ušao neki prodavac lekova i posmatrao ga kako ubeđuje nekoliko dama da kupe proizvode koji im nisu potrebni. Prišao mu je i rekao: „Vi ovde traćite vreme, mladiću. Trebalo bi da radite u većoj firmi.“

„Šta predlažete?“ upitao je Ris.

„Dozvolite mi da porazgovaram sa svojim šefom o vama.“

Dve nedelje kasnije, Ris je već radio kao trgovački putnik u maloj farmaceutskoj firmi. Bio je jedan od pedeset trgovačkih putnika, ali kada bi se pogledao u svoje izmišljeno ogledalo, znao je da to nije tačno. Njegov jedini takmac bio je on sam. Sada je bio sve bliže svojoj slici, bliže izmišljenom liku koji je stvarao. Čoveku koji je inteligentan, kulturnan, obrazovan i šarmantan. Ono što je on pokušavao da uradi nije bilo moguće. Svakome je jasno da čovek mora biti rođen sa ovim osobinama; one se ne mogu stvoriti. Ali Ris je uradio baš to. Postao je slika koju je zamislio.

Putovao je po zemlji i prodavao proizvode firme, razgovarao i slušao. Vratio bi se u London pun praktičnih predloga i brzo je napredovao.

Tri godine posle dolaska u firmu, Ris je postao glavni šef prodaje. Pod njegovim veštim upravljanjem firma je počela da se širi.

A četiri godine kasnije, u njegov život je ušao Sem Rof. On je u Risu prepoznao žudnju.

„Vi ste kao ja“, rekao je Sem Rof. „Obojica želimo da posedujemo svet. Ja ću vam pokazati kako.“ I pokazao mu je.

Sem Rof je bio izvanredan učitelj. Tako je Ris tokom sledećih devet godina pod njegovim tutorstvom postao neizmerno važan za kompaniju. A kako je vreme prolazilo, on je dobijao sve veću i veću odgovornost: da reorganizuje razne filijale, traži i otklanja greške u svakom delu sveta gde je bilo potrebno, da koordinira razne ogranke kompanije *Rof i sinovi*, te da postavlja nove koncepcije. Najzad je znao više o vođenju kompanije od svakoga sem od samoga Sema Rofa. Bilo je logično da Ris Vilijams jednoga dana bude na mestu predsednika kompanije. Jednoga prepodneva, kada su se Ris i Sem Rof vraćali iz Karakasa mlaznjakom kompanije, luksuzno preuređenim *boingom 707-320*, jednim iz flote od osam

aviona, Sem Rof je uputio komplimente Risu posle unosnog posla koji je sklopio sa venecuelanskom vladom.

„Dobro ću te nagraditi za ovo, Rise.“

Ris je tiho odgovorio: „Ne želim nagradu, Seme. Više bih voleo akcije i mesto u vašem upravnom odboru.“

Zasluzio je to i obojica su bili svesni toga. Ali je Sem rekao: „Žao mi je. Ne mogu da menjam pravila, čak ni zbog tebe. Kompanija *Rof i sinovi* je privatna kompanija. Niko izvan porodice ne može da sedi u odboru, niti da poseduje akcije.“

Ris je, naravno, to znao. Prisustvovao je svim sastancima odbora, ali ne kao član. On je bio autsajder. Sem Rof je bio poslednji muškarac u lozi Rof. Ostali članovi porodice su bili ženskog roda – Semove rođake. Muškarci, za koje su se udale, sedeli su u odboru kompanije. Valter Gasner, koji se oženio Anom Rof; Ivo Palaci, oženjen Simonetom Rof; Šarl Martel, kojem je žena bila Elen Rof. I ser Alek Nikols, čija je majka bila od Rofovih.

Zato je Ris bio prinuđen da donese odluku. Znao je da zaslužuje članstvo u odboru i da bi jednoga dana trebalo da vodi kompaniju. Sadašnje okolnosti su to sprečavale, ali postojala je mogućnost da se one promene. Ris je odlučio da ostane, da čeka i vidi šta će se dešavati. Sem ga je naučio strpljenju. A sada je Sem mrtav.

Kancelarijska svetla su ponovo blesnula i Hadžib Kafir je stajao na ulazu. Kafir je bio turski šef prodaje za kompaniju *Rof i sinovi*. Bio je nizak, crnomanjast čovek koji je dijamante i svoj debeli stomak nosio kao dostojanstvena odličja. Izgledao je neuredno, kao neko ko se obukao na brzu ruku. Dakle, Sofi ga nije našla u noćnom klubu. Pa, dobro, pomisli Ris. Uzgredna posledica smrti Sema Rofa. Prekinuti snošaj.

„Rise!“, uzvikivao je Kafir. „Dragi moj druže, oprost mi! Nisam imao pojma da si još uvek u Istanbulu! Ti si pošao da uhvatiš avion, a ja sam imao neki hitan posao da...“

„Sedi, Hadžibe. Slušaj me pažljivo. Želim da u četiri različite zemlje pošalješ telegrame koristeći šifru kompanije. Želim da ih ručno dostave naši kuriri. Razumeš li?“

„Naravno“, reče Kafir, sav zbunjen. „Savršeno.“

Ris baci pogled na svoj tanki, zlatni ručni sat *bom i mersije*. „Nova gradska pošta je već zatvorena. Pošalji telegrame iz one u Novoj poštanskoj ulici. Želim da krenu u roku od trideset minuta.“ Predao je Kafiru original telegrama koji je napisao. „Svako ko bude raspravljao o ovome, biće smesta otpušten.“

Kafir pogleda telegram i razrogači oči. „Bože moj!“, reče. „O, bože moj!“ Pogledao je u Risovo smrknuto lice. „Kako, kako se taj užas dogodio?“

„Sem Rof je poginuo nesrećnim slučajem“, reče Ris.

Sada je prvi put Ris dopustio svojim mislima da se pozabave onim što je potiskivao iz svesti, o čemu je izbegavao da razmišlja: Elizabet Rof, Semova ćerka. Sada ima dvadeset četiri godine. Kada ju je Ris upoznao, ona je bila petnaestogodišnja devojčica sa protezama na zubima, divlje stidljiva i debela, usamljeni buntovnik. Tokom godina on je posmatrao kako se Elizabet razvija u izuzetnu devojku, koja je nasledila majčinu lepotu a očevu inteligenciju i duh. Postala je bliska sa Semom. Ris je znao koliko duboko će je povrediti ova vest. On lično će morati da joj to saopšti.

Dva sata kasnije, Ris Vilijams je bio iznad Sredozemlja u mlaznjaku kompanije, na putu za Njujork.

2.

BERLIN.

PONEDELJAK, 7. SEPTEMBAR.

DESET SATI PRE PODNE.

Ana Rof Gasner je znala da ne sme dozvoliti sebi da ponovo vrisne, inače će se Valter okrenuti i ubiti je. Zgrčena u uglu spavaće sobe, nekontrolisano je drhtala čekajući smrt. Ono što je počelo kao predivna bajka, završilo se strahom, neizrecivim užasom. Previše vremena joj je trebalo da se suoči sa istinom: čovek za kojeg se udala je zapravo manijak, ubica.

Ana Rof nije nikoga volela pre nego što je srela Valtera Gasnera, sem svoju majku, oca i sebe. Bila je krhko, bolešljivo dete koje je patilo od nesvestica. Nije mogla da se seti vremena kada nije bila u bolnici, ili bez medicinskih sestara, ili pak bez specijalista koji su dolazili iz udaljenih mesta. Pošto je njen otac Anton Rof, iz kompanije *Rof i sinovi*, vrhunski medicinski stručnjaci su doletali do Anine bolesničke postelje u Berlinu. Ali kada bi je pregledali, ispitali i na kraju otišli, nisu znali ništa više nego pre. Nisu mogli da postave dijagnozu njenog stanja.

Ana nije mogla da ide u školu kao ostala deca, te je s vremenom postala povučena i stvorila sopstveni svet, pun snova i fantazija,

gde nikom drugom nije bilo dozvoljeno da uđe. Stvarala je vlastite slike života, jer su boje stvarnosti za nju bile suviše neprijatne da bi ih prihvatila. Kada je Ana napunila osamnaest godina, njena vrto-
glavica i napadi nesvestice su nestali isto tako tajanstveno kao što su i počeli. Ali oni su joj upropastili život. U dobu kada se većina devojaka veri ili udaje, Anu čak nije poljubio nijedan mladić. Sebe je uporno ubeđivala da joj to ne smeta. Bila je zadovoljna što živi životom iz svojih snova, po strani od bilo čega i bilo koga. Kada joj je bilo dvadeset pet godina, prosci su počeli da je posećuju, jer je Ana Rof bila naslednica jednog od najprestižnijih imena u svetu, i mnogi muškarci su žudeli da dođu do udela u njenom bogatstvu. Dobila je bračne ponude od švedskog grofa, nekog italijanskog pesnika i pet-šest prinčeva iz siromašnih zemalja. Kako ih je Ana sve odreda odbila, Anton Rof je na ćerkin trideseti rođendan jadikovao: „Umreću bez ijednog unučeta.“

Za trideset peti rođendan Ana je otišla u Kicbil, u Austriju, gde je upoznala trinaest godina mlađeg Valtera Gasnera, instruktora skijanja.

Kada je Ana prvi put videla Valtera, pogled na njega joj je bukvalno oduzeo dah. Skijao se niz Hanenkam, strmu padinu za trke, i to je bio najlepši prizor koji je ona ikada videla. Približila se dnu skijaške staze da bi ga bolje osmotrila. Ličio je na mladog boga i njoj je bilo dovoljno uživanje da ga samo posmatra. Primetio je kako pilji u njega.

„Zar se ne skijate, *gnädiges Fräulein*?“

Ona je samo odmahнула glavom, verujući da bi je glas izdao, a on se nasmešio i rekao: „Onda mi dozvolite da vas častim ručkom.“

Ana je pobešla u panici, kao učenica. Od tada ju je Valter Gasner progonio. Ali Ana Rof nije bila budala. Bila je svesna toga da nije ni lepa ni naročito pametna, da je obična žena, i da, osim svog imena, ima naizgled vrlo malo toga što bi mogla ponuditi muškarcu. No, ona je isto tako znala da je u toj običnoj fasadi zarobljena prelepa, osećajna devojka ispunjena ljubavlju, poezijom i muzikom.